

Lluny de casa,

➤ El Barça només ha fet dotze punts en els onze partits que ha jugat com a visitant

➤ El bagatge és com el del Madrid, però pitjor que el de l'Athletic, el Sevilla i l'Alavés

➤ Els blaugrana s'han quedat sense marcar cinc vegades i no arriben a un gol per sortida

➤ Kluivert, Xavi i Rivaldo es reparteixen els vuit gols que els de Rexach han fet fora de casa

➤ En la lliga de champions els números són molt diferents: cinc viatges i catorze gols

MIQUEL ROCA
Barcelona

Malgrat els nou punts que ja han volat de l'Estadi quan tot just acabem de traspasar la meitat de la lliga, el forat més gran pel qual el Barça va perdent de mica en mica el tren d'aquest campionat no és davant el públic blaugrana. Els números que l'equip de

Rexach presenta després d'haver fet onze dels dinou desplaçaments d'aquest campionat són els més fluïdos en gairebé tres dècades i han convertit els blaugrana en un equip molt vulnerable quan juga lluny de casa.

El desenllaç que més vegades han tingut els desplaçaments del Barça en aquesta lliga ha estat la derrota. Els de

Rexach han tornat amb les mans buides d'un viatge cinc vegades, per les tres que ho han fet amb un únic punt fruit d'un empat i les tres ocasions en què han sumat els tres punts en joc. Pitjor que els números, però, és la seqüència de resultats a domicili, ja que després d'iniciar la temporada amb tres desplaçaments positius (victòries a Sevilla i Sant Sebastià i empat

a Pamplona), l'equip blaugrana només va treure dos empats de Màlaga i Las Palmas de les cinc sortides següents. Un gol de Kluivert al Mádrial davant un Vila-real que va fer mèrits per empatar i fins i tot guanyar va ser un primer pas per invertir la trajectòria, però l'últim desplaçament de l'any passat i el primer d'enguany, a Montjuïc i Vallecas, han tornat a di-

La imatge del Barça celebrant gols lluny de l'Estadi ha estat molt més freqüent en cinc partits de la lliga de champions que en onze del campionat estatal. / EFE

EL COMENTARI JOSEP MARIA FUSTÉ

Grandets per sentir-se motivats

Ha durat poc l'alegria a Can Barça. Després d'haver començat l'any amb dues alegries que havien fet canviar l'estat d'ànim dintre i fora el camp, sortir de casa i tornar com estàvem abans de Nadal ha estat tot una. Era difícil pensar que, en un camp estret i en no gaire bon estat com el del Rayo, el Barça podria repetir les bones i prometedores actuacions que havia tingut a l'Estadi contra el Saragossa i, sobretot, el Sevilla, però tot i així hi havia un motiu de pes per pensar que es tiraria endavant el partit: el Barça té jugadors que poden marcar diferències; el Rayo, no. I, en una lliga tan igualada com aquesta, els partits es resolen pels jugadors que desequilibren.

A Vallecas, però, aquests jugadors no van aparèixer com d'ells s'espera, posant-hi el coll en els moments que cal resoldre i no pas limitant-se a ser un més sobre el camp. En la primera part encara vam veure un Rivaldo amb ganes al qual no li va sortir gairebé res, però en la segona, enmig de la desaparició general de l'equip, només vaig veure córrer la gent de casa i algun altre, com Cocu, que sense ser-ho es destaca per la mateixa capacitat de lluita que els Puyol, Gabrí i companyia.

Després de fer tres vegades la mateixa alineació i pensar-nos que ja teníem equip, ara serà molt difícil

dir que Rexach ha de tornar a fer canvis, però el problema és saber qui ha d'entrar a l'onze. Els jugadors que en els últims partits han tingut un paper de refresc en els últims minuts, com Rochemback i Geovanni, han aportat ben poca cosa a l'equip. El problema, doncs, no és qui juga i qui no, sinó amb quines ganes juguen els que ho fan. La motivació, però, també és cosa de l'entrenador. Em sembla que els jugadors ja són prou grandets per estar motivats tot sols sense que ningú els ho digui. I ara compte amb l'Osasuna, un equip que fa una pressió molt semblant a la del Rayo.

